

Avoin lähde

Sak. 13:1

Sinä päivänä Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla on oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.

Kysymys

Eräs ystävä kysyi: ”Miksi jokaisen hengellisen kokouksen jälkeen tuntuu siltä, että minun pitäisi tulla uudelleen uskoon, vaikka olen tullut uskoon eikä minulla ole mitään perustavaa laatua olevaa selvittämätöntä asiaa omallatunnollani?”

Vaaroja

Pyhä Henki on äärimmäisen herkkä Henki. Riittää, että sanon yhden väärän sanan ja huomaan omantunnon syyttävän minua. Tässä Totuuden Hengen toiminnan herkydessä meitä vaanii eräitä vaaratekijöitä:

Koska pahan omantunnon kantaminen on raskasta, meillä uskovillakin on kiusaus lähteä mukauttamaan normistoamme siihen suuntaan, että vain karkeamman laatuiset synnit vaativat parannuksen tekoa. Pikku synnit ohitamme helposti. Kun näitä pikkuseksi määrittämiämme syntejä kasautuu tarpeeksi, koemme hengellisen elämämme kylmenevän ja lopulta jotenkin koemme, että nyt olisi saatava uusi alku tai ikään kuin tulla uudelleen uskoon. Ajan mittaan voimme uskovinakin paatua yllättävän pitkälle edes sitä itse huomaamatta, sillä prosessi tapahtuu niin vaivihkaa.

Toinen vaara on, että panemme pelastusvarmuutemme siihen, kuinka perusteellisesti olemme syntejämme katuneet ja niitä anteeksi pyytäneet. Anteeksi saamisen ei perustu siihen. On tärkeä lukea oikein 1. Johanneksen kirjeen 1:9:

Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.

Tässä lauseessa ehto on tunnustus, mutta se ei ole syy siihen, että saamme anteeksi. (Jos rikollinen menee poliisin luo ja tunnustaa rikoksensa, se ei merkitse sitä, että hän saisi anteeksi, pikemminkin hänet on helpompi saada oikeuden eteen tuomittavaksi.) Syy armon saamiseen on se, että *Jumala on uskollinen ja vanhurskas*. Jumalan uskollisuus viittaa edellä olevaan jakeeseen 7, joka kuuluu:

”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”

Jumala on uskollinen oman Poikansa Golgatalla suorittamaa uhria kohtaan. Siinä Jeesuksen veri vuosi meidän syntiemme sovitukseksi. Jumala sai maksun meidän syntivelastamme Pojassaan. Siksi antaessaan anteeksi meidän syntimme Jumala on myös vanhurskas eli oikeudenmukainen. Kerran jo saadun lunastusmaksun päälle ei voi enää vaatia lisämaksua. Golgatan sovituskas takaa sen, että saamme anteeksi kaikki syntimme, emme vain niitä, jotka muistamme tunnustaa. Saamme sekä menneet että nykyiset ja myös tulevat syntimme anteeksi. Se ei kuitenkaan tarkoita, etteikö meidän tulisi syntejämme tunnustaa, kun Pyhä Henki sanan kautta ne meille osoittaa omassatunnossamme.

Tärkeä neuvo

Kun Pyhä Henki nuhtelee meitä jostain hyvinkin pienestä synnistä, tehtävämme on mennä **heti** Golgatan ristin juurelle rukouksessa ja omistaa anteeksiantamus heti **sanan** lupausten nojalla, eikä sen nojalla tuntuuko hyvältä tai pahalta. Meillä on avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.

Perusparannus

Uskoon tulossa tapahtuu ns. perusparannus. Sen jälkeen uskon vaelluksessa joudumme ja saamme tehdä päivittäistä parannusta. Ne ovat eräessä suhteessa samanlaisia ja toisaalta erilaisia. Samankaltaisuus liittyy niiden vaikutukseen tunteisiimme. Erilaisuus on siinä, että olemme aivan eri asemassa Jumalan edessä niissä.

Perusparannus, jota on kutsuttu myös pohjalliseksi parannukseksi, on se hetki, jolloin tulimme uskoon ja uudestisyntyimme. Sillä hetkellä meidät luetaan täysin vanhurskaiksi, Jumalalle kelpaaviksi, ihmisiksi, joille ei lueta heidän syntejään, koska Jeesus otti ne kantaakseen Golgatan ristille. Hän eli heidän puolestaan myös täydellisen synnittömän elämä, joka myös luetaan heille. Jumalan lahjoittamaan täydelliseen vanhurskauteen Kristuksessa ei voi lisätä mitään. Vanhurskautettuna eläminen on muuttumaton ja jatkuva asemamme uskovina. Olemme Jumalalle kelpavia myös niinä hetkinä, kun lankeamme syntiin ja teemme väärin. Taivaaseen pääsymme on ainoastaan sen varassa, että olemme vanhurskautetut, siihen ei vaikuta se, miten hyvin uskovina olemme vaeltaneet. Jeesuksen veri riittää pelastukseen.

Päivittäinen parannus

Tämä ihmeellinen tosiasia ei merkitse sitä, että uskoon tultuamme ja vanhurskauttamme vaatteen saatuamme omatuntomme ei enää toimisi. Itsessämme olemme edelleen syntisiä ja joka kerta, kun teemme syntiä, Pyhä Henki nuhtelee meitä ja tarvitsemme uuden anteeksiantamuksen. Mutta se on luonteeltaan erilainen kuin uskoon tulossamme.

Anteeksiantamuksen luonne

Uskoon tulossa ihminen siirtyy Jumalan vihan alta armon alle. Siinä hänen oikeudellinen asemansa muuttuu: Kuultuaan varoittavan sanan Jumalan vihollinen antautuu ja taipuu tunnustamaan syntinsä, jonka oikeudenmukainen rangaistus on helvetin tuli. Hän saa Kristuksen sovitustyön tähden anteeksi ja Jumalan ja hänen välilleen syntyy uusi suhde.

Uskovan vaelluksessa on taas kysymys siitä, että hän murehduttaa synneillään Isän sydämen, saa nuhtelut sanan kautta ja taipuu parannukseen tunnustaen syntinsä. Golgatan uhrin tähden hän saa anteeksi syntinsä ja hänen suhteensa Jumalaan syvenee.

Rikollisia kohdellaan eri tavalla kuin lapsia. Kun teko on syntiä, se aiheuttaa syyllisyyden. Molemmissa tapauksissa on syyllisyys saatava anteeksiantamuksen kautta poistetuksi. Pelastusta vailla olevaa uhkaa kadotus, uskovaa ajallinen kuritus, sillä Kristuksessa olevana häntä ei voi kohdata kadotustuomiota. Synnin tekemisestä on aina seurauksensa. Epäuskoisille tuomio ja uskoville ajallinen kuritus, jotta hän puhdistuisi ja pyhittyisi. Jumala jopa rankaisee Saatanan lapsia ja omia lapsiaan on

sama, mutta tekee sen aivan eri tavalla. Lapsen saama kuritus koituu hänen tosi parhaakseen. Nuhtelun tavoite on saada aikaan muutos molemmissa tapauksissa.

Syällisyys ilmenee toisaalla pelkona ikuisesta rangaistuksesta ja toisaalla murheena siitä, että on tuottanut häpeää rakkaalle Isälleen olemalla tottelematon Häntä kohtaan. Jumalan lapsen syällisyys ei niinkään kohdistu siihen, mitä hänelle synnistä seuraa, vaan siitä, mitä hänen syntinsä aiheuttaa Jumalan nimelle ja seurakunnalle. ”Olen aiheuttanut kipua rakastavalle ja pelastavalle taivaalliselle Isälleni.” Isä-meidän rukous kuuluu pelkästään uskoon tulleille. Siinä pyydetään Isältä asioita, kun on jo saatu vanhurskauttava anteeksiantamus.

Anteeksiantamus poistaa toisaalla syällisyyden iankaikkiseen rangaistukseen ja toisaalla ajalliseen kuritukseen ja isällisen epäsuosion (läheisen ystävyuden puutteen). Toisaalla suhde Jumalaan syntyy, toisaalla se syvenee:
Hänessä (Jeesuksessa) meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta häneen. (Ef. 3:12)

Näillä kahdella anteeksiantamuksella on yhteistä, mutta niillä on myös ratkaiseva ero. Katso alla olevaa kaaviota. Lihavoidut kohdat ovat yhtäläisyyksiä, normaali teksti taas kertoo erot. Tunnekokemuksena molemmissa omantuntoon laskeutuu rauha ja siksi voi syntyä kysyjän ongelma.

Jumalan anteeksiantamus

Tuomarina

Vanhurskaana tuomiona
iankaikkisen kadotuksen ansaitsevan

synnin tehneelle syälliselle

tuomarina toimivalta

Jumalalta

tulee sana

tuomiona.

Se synnyttää syällisyyden tunteen.

Tuomion kauhun vallassa

Jumalan vihollisena hän antautuu ja

tunnustaa syntinsä.

Kristuksen ristin tähden

hän saa syntinsä anteeksi.

Hän vapautuu kadotuksen uhasta ja

Jumalan kanssa syntyy

uusi

suhde.

Isänä

Voidakseen kasvaa pyhityksessä
ajallisen kurituksen ansaitsevan

synnin tehneelle syälliselle

Isänä toimivalta

Jumalalta

tulee sana

nuhteluna.

Se synnyttää syällisyyden tunteen.

Isän murehduttamista katuen

Hän tekee lapsena parannuksen ja

tunnustaa syntinsä.

Kristuksen ristin tähden

hän saa syntinsä anteeksi.

Hän vapautuu ajallisesta kurituksesta ja

Jumalan kanssa syntyy

entistä syvempi

suhde.